Ч. 247 (11.215). Львів, пятниця 4. листопада 1927. Poczlowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 151 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Сумерк польських партій.

Львів, 2. листопада 1927.

Приглядаючися життю польських політичних партій по травневому перевороті приходиться ствердити, що всі вони, а особливо найвпливовіші між ними, які не тільки мали вплив на державну політику, але й самі її реалізували, позбавлені нині того впливу, переходять поважні внутрішні кризи. Недостає їм ні організаційного ні консолідаційного нерву, словом недостає їм джерела, з якого черпалиб життєві соки. А наслідком того всі вони не жиють, не дихають повною груддю, не проявляють природного життевого гону, а вегетують.

Доведавна джерелом життя для впливового польського партійництва була держава з її урядом, з найвідповідальнішими та меншевідповідальними посадами, синекурами і т. д. Нині часи в тому напрямі до деякої міри змінилися. Всі впливові та сильні своєю чисельністю партії в соймі і поза ним опинилися поза межами впливу і кермування державним кораблем. Їх позиції та впливи заняли інші чинники, які щойно тепер намагаються організуватись. Чим вони сильні ті теперішні керманичі польської політики, чи захоплюючою програмою, чи поривчими кличами? Ні одним ні другим. Вони сильні просто безсиллям своїх попередників при державній керманиці, сильні безсиллям нинішних польських партій, які пережилися, переситалися самі собою і пересилили своїми „подвигами" суспільність.

Про сумерк польських партій заговорив і консервативний краківський „Час". Ті міркування „Часу", що є радше аналізою нинішньої польської дійсности варті того, щоби з ними познайомити наших читачів. Звільна але невмолимо приходить — на думку „Часу" — сумерк тих польських партій, що по відродженні Польщі стовпилися біля влади і державу по свому будували. Була це робота газардова, дуже сумнівної вартости, а деколи незвичайно газардова, але за те кормила вона не зле тих політичних доробкевичів, що їх воєнна завірюха викинула на поверхню, а які сміло, але не дуже безінтересовно держали в своїх руках керму влади.

Орган краківських консерватистів твердить, що такий стан не міг довго тривати, що суспільність мусіла зареагувати на нього, мусіла вкоротити і припинити ту аномалію, яка вела все до заломання, а в наслідках могла Польщу до руїни. Мусіли в надрах найтися чинники, які запротестувалиб проти того, щоби з інтересами партій і партійних провідників ідентифікувати інтереси держави. Партії треба було звести до їх властивої ролі, тобто до чинника, що був виложником політичних настроїв, відпорядкованих вищій державній ідеї. Виконали, на думку „Часу", це важке і відповідальне завдання в Польщі сподвижники і реалізатори минулорічного травневого перевороту. Вони не тільки перепинили шкідливу роботу партій, але й спричинили в їх нутрі ферменти, які започаткували процес розкладу.

„Найважнійшим цього проводом — пише „Час" — є нині безсумнівний роз[illegible] у „Часі", з тій доведавна такій силь[illegible] які ще в теперішнім соймі аж до травневого перевороту, була децидуючим чинником при творенні кожної більшости. Та не є це відокремлене явище. Народня партія робітнича перейшла таку саму долю, „Визволене" є тільки фрагментом давнього сильного клюбу, а навіть у таких партіях, які як ППС і ендеки позірно ненарушені, кипить внутрішня боротьба, що розсаджує їх суцільність та унеможливлює їм рішучий, здецидований виступ на політичній арені. Всі парляментарні партії є або вже розбиті або так внутрішньо спустошені, що їх зовнішню суцільність тільки штучно підтримують".

Накресливши таку ярку характеристику польських партій і польських політичних відносин „Час" твердить, що це явище є для нинішньої Польщі в високій мірі додатне, бо відкриває нові перспективи для організаційної і конструкційної праці та дає можність реалізувати такі устроєві зміни, які необхідні для держави і суспільности. Хтож мав би проводити в життя ті далекосяглі конструкційні праці а навіть устроєві зміни? Очевидно, що нинішний уряд. І йому радить автор наведеної характеристики створену ситуацію якнайдоцільніше використати, бо від опанування та використання її буде залежати в найбільшій мірі дальший розвиток і скріплення державної думки в Польщі.

Реальним наслідком такої аналізи теперішнього політичного положення в Польщі було те, що рішили його використати ідеологи польського консерватизму, репрезентованого „Часом" для консолідації своїх однодумців і цілого польського консервативного табору взагалі. Цього вони на днях і доконали, довівши до формальної злуки трьох консервативних груп, а саме: національно-християнської, національної правиці і консервативної праці. Видали вони вже й спільну декларацію. Цею справою займемося іншим разом. Тут годиться лише ствердити, що консервативні підготовляються таким чином до відіграння більшої та відповідальнішої ніж досі ролі в державі, що малоб наступити в наслідку недалеких виборів. З усеї їх теперішньої роботи видно, що вони надіються у сумерку польських партій найти схід своєї політичної ролі.

Еміґраційне питання.

III.

В добі активної еміґраційної політики. — „Т-во опіки над українськими еміґрантами" і його завдання. — Від байдужности до активности.

Еміґрація з Польщі досі не була якслід управильнена. Не вважаючи на принагідні постанови і приписи, вона мала характер тзв. дикої еміґрації. Аж 11. жовтня 1927 р. у формі декрету президента держави появився закон про управильнення сезонової і поселенчої еміґрації. Декрет в загальному забороняє вести еміґраційну агітацію, а примушених еміґрувати намагається поставити під охорону державної влади. Установами, що управильнюють еміґраційний рух, є Еміґраційний Уряд при міністерстві праці і суспільної опіки та його експозитури і державні бюра посередництва праці. Дорадним орґаном при міністрі праці і суспільної опіки є Державна Еміґраційна Рада. Тенденцією декрету про еміґрацію є управильнити еміґрацію та взяти в опіку еміґранта, словом — як кажуть півофіційні органи — вступити на шлях **активної** і впорядкованої еміґраційної політики.

Та зі самого декрету ще неясно, як саме має представлятися активна еміґраційна політика. Про це докладніше довідаємося аж з виконавчого розпорядку до нього, який саме підготовлюється. Без сумніву, що державна влада застереже собі лише головні напрямні еміґраційної політики, полишаючи її розвинення та реальну опіку над еміґрантами суспільним організаціям: польським, українським і жидівським. Важкі завдання в добі активної еміґраційної політики спадають і на „Товариство опіки над українськими еміґрантами". А саме, якщо ми хочемо, щоби еміґрація принесла нам можливо найменші шкоди, або навіть посередньо деякі користи, то не можемо і не сміємо відтягнутися від участи в активній еміґраційній політиці. Бо вмити руки є найлекше і найдогідніше, але це не є ніяка розвязка болючого питання. Тим чином ми не лише не припинимо еміґрації, але й не будемо мати ніякого впливу на її хід і характер. А „неприсутні все не мають слушности". Керма еміґраційним рухом попаде в чужі руки і буде використовувана в широкому обємі на нашу некористь — так, як уже тепер в нашу некористь використано сезонову еміґрацію до Франції і виїзд на роботи на плянтаціях кави до Бразилії.

Поборюючи еміґраційну агітацію і в межах спроможности ставляючи опір еміґрації, не можемо і не сміємо зовсім відчахнутися від цеї справи. В еміґраційній ділянці мусимо обєднатися біля „Товариства опіки над українськими еміґрантами", щоби при його допомозі повести нашу еміґраційну політику — як сезонову, так і поселенчу.

В ділянці сезоново-зарібкової еміґрації мусимо старатися навязати до передвоєнної діяльности та спрямувати її знову до Німеччини, на відомий нам і розмірно корисний терен. В останньому часі виперли нас з німецького ринку праці поляки, урядово не допускаючи наших робітників до Німеччини. Тут прийдеться нам поборювати просто неймовірні трудноші. Нашим обовязком подбати також за духову опіку над сезоновими робітниками, щоби оберегти їх перед небажаними розкладовими і денаціоналізаційними впливами та їх наслідками.

В ділянці поселенчої еміґрації важною є її організація в двох пунктах: в старому краю і в країнах поселення. Між обома організаціями мусить істнувати тісне порозуміння, взаїмне довіря і співпраця. Тут на місцях треба зорганізувати добру інформаційну службу для обслідування поселенчих теренів та умов життя в нових країнах. Дальше слід зорганізувати кредит на виїзд і загосподарювання на місцях та розвести опіку над еміґрантами від хвилі заходів у справі виїзду з рідньої країни через увесь час тревання переїзду аж до моменту осягнення збірної станиці на місцях. Тут опіку над еміґрантами повинна вже перейняти українська заморська еміґрація, направляючи поселенчі терени, підшукуючи працю для робітників через своє бюро та піклуючись еміґрантами аж до хвилі зааклїматизування в новій країні.

Зайвим було би додавати, що все ще єдиною атракцією для нашої поселенчої еміґрації є Канада, найбільш пригожа для нас своїм кліматом і перспективою розвитку. Канада ще в найбільшій мірі дає забезпеку перед винародовленням з огляду на осілу там і зааклїматизовану півміліонову масу нашого селянства і створені вже численні суспільні організації.

Не будемо входити в подробиці еміґраційної справи. Вистане згадати, що „Товариство опіки над українськими еміґрантами" має широкі пляни щодо активної (себ-то плянової) еміґраційної політики. Саме тепер переведено повну реорганізацію цього товариства, надаючи йому виключний характер конечної громадянської установи. Товариство вийшло з підготовчої доби, зорганізувало постійне бюро, обсаджуючи його знавцями і практиками еміґраційної справи, відновило свій орган „Український Еміґрант" та розпочало систематичну організаційну роботу.

Одначе гурток людей доброї волі, займаючись одною з найбільш невдячних ділянок суспільного життя, мало що вдіє без підтримки широких громадських кол. А треба тямити, що після цьогорічної повени ще збільшиться еміґраційний рух. Треба побоюватися, щоби він не перемінився в стихію, супроводжену еміґраційною лихвою. Поклик Т-ва в справі організації кружків по провінції не повинен перейти без відгомону. Біля „Товариства опіки над українськими еміґрантами" повинно обєднатися все свідоме українське громадянство, бо лише тоді зможе воно сповнити своє важке завдання згідно з інтересами українського народу.

З політичного облогу.

КАЗКИ ПРО ВИБОРЧИЙ БЛЬОК НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШОСТЕЙ. — ДО ТОВАРИСТВА ДАНИЛОВИЧЕВІ.

Передвиборчий період створює нові ситуації і гальванізує деякі старі групи та творить сприятливі умовини для повстання всяких „політичних" ембріонів і новороджів. Все це проходить в атмосфері відповідно підробльованої і надробльованої сенсаційности.

Так напр. уже від довшого часу товчеться в польській пресі вістка про повстання виборчого бльоку національних меншостей, вложеного з міщанських партій непольських народів. Початково цю вістку кольпортували „санаційні" органи, а тепер взяли її в свій монополь вшехполяки і спорідненi з ними групи. Одні і другі як мячиком перекидаються цею сфабрикованою вісткою, лякаючи себе взаїмно та намагаючись при її допомові викликати відповідний фермент у непольських суспільностях. Стверджуємо з натиском, що поголоска про створення виборчого бльоку на зразок давньої 16-ки є від початку до кінця неправдива. Досі не пороблено в тому напрямку ніяких позитивних кроків, не ведено ніяких переговорів, а тим менше не завершено їх ніякою умовою.

Творці теперішнього партійного хаосу, які оніели хотілиб [illegible] опанувати та на

свою подобу створити будучий сойм, не проминають жадної нагоди, щоби добратися і до нашого громадянства. Польські партії вона розколюють. З українськими трудніше це зробити. Тому вони покликують до життя новотвори, щоби при їх допомозі розбити українське громадянство, а щонайменше його здезорганізувати. В останніх тижнях хлібоїди Даниловича одержали ресерву у формі Української Бесстанової Монархістичної Організації. На днях „Агенція Всхудня" подала сенсацію, що у Львові відбулося конституюче зібрання цеї цікавої „партії". В ньому нібито взяло участь сто „делегатів". Головував відомий агітатор Вишневський, готовий до послуг усім і всіх, головно у виборчому періоді. Перед війною був він радикальним агітатором, опісля перебував на службі Твердохліба, а після його збанкротовання виступав як обвинувачений у твердохлібівському процесі. Згодом старався він примазатись до Нац. Обєднання, а коли це не вдалося, став „українським монархістом". Головою цеї нової „партії" вибрано д-ра Яворського, б. урядовця Кр. Виділу, який вже давніше обтирався об хлібоїдів. Третім в тому союзі є якийсь Івасин, що вже виступав і на вічах, уладжених безуспішно в кількох підльвівських селах. Про нього довідуємося, що не є він шкільним інженіром ні доктором, а селянином з Назавізова, надвірнянського повіту, що скінчив сільську школу, а пізніше був капралем австрійської армії. Пробув він між іншим два роки на Чехословаччині. Вернувши звідтам сидів якийсь час вдома на утриманні бідної мами. Останніми часами виплив на „політичну" арену. Отся трійка є носієм „монархічної" ідеї, та ще й української, і всестанової. Нова „партія" стоїть на польському державному становищі, а її кінцевий клич: нехай живе марш. Пілсудський! Вона змагає до того, щоби в Польщі повстала монархія, а „велике князівство галицько-володимирське" одержало польського губернатора. Очевидно, є це та сама стара хлібоїдщина, тільки покликана до життя польськими чинниками в іншій формі для підтримки Даниловича підчас виборів і для дезорганізації українських мас. Заявам було би допоне зупинятися над цим новородком „санації". Шкода, панове, грошей, шкода енергії! Українське громадянство не допустить до себе поширюваного вами розкладу.

Радянська Україна

Нове видавництво в Києві.

В Києві зорганізував трест „Київ-Друк" нове видавництво україн. книжок під назвою „Культура". Причиною організації цього видавництва було між іншим і те, що „зростання культур. потреб людности створює чимраз більший попит на книжкову продукцію, а державні, кооперативні та громадські видавництва з богатьох обективних причин, а передовсім через недостачу коштів, не мають змоги вдовольнити повною мірою цей попит". Видавництво „Культура" поставило собі за завдання: 1) видавати літературу доброї якости, недорогу ціною, щоби вдовольнити попит на книжковому ринку; 2) збільшувати своїми виданнями працю в поліграфічних підприємствах Києва; 3) конкурувати з приватними видавництвами, що мають великий попит. Особливу увагу буде класти видавництво на українські дитячі ілюстровані видання, недостачу яких дуже відчувають на Україні. Кількадесять дитячих книжок у ціні від 9 до 40 копійок вже вийшло з друку. „Треба лише жалувати — пише „Життя і Революція" (книжка 9. з 1927 р.) — що нове видавництво, хоч і взялося ліквідувати брак саме української дитячої книжки, але вже в перших своїх кроків стало на шлях утраквізму, видаючи дитячі книжки також і російською мовою, хоч про кризу російської дитячої книжки щось не чути. **Характерно, що цей шлях привів до давно вже перейденої, нпр. у Державнім Видавництві України хороби: дешевенькі метелики видавати українською мовою, солідніщу розміром літературу — російською".**

Нова жидівська культурна установа в Києві.

В Києві повстала нова культурна установа п. н. „Товариство сприяння єврейській культурі" (в скороченні Гезкульт). Гезкульт має допомагати своєю діяльністю органам Народнього Комісаріяту Освіти в праці над піднесенням культурного рівня жидівських мас. Київський Гезкульт не є зовсім самостійною установою, але радше філією харківського Гезкульту. До управи київського Гезкульту входять М. Волинський (як голова), Штиф, Ойслендер, Зорін (окружний прокурор), Я. Савченко (від українських письменників), Лукашенко (завідуюч. наросвіти) і Хоменко. Коли вже в Києві є стільки установ для „сприяння" жидівській, російській, польській, а навіть халдейській культурі, то чи не час би вже подумати над заснуванням товариства для береження української культури, котру ці упривілеєні скоро вже мабуть візьмуться заливати, з якими то намірами москалі, нпр. зовсім не криються.

Перевезення музейної збірки Потоцького з Ленінграду до Києва.

До Києва привезли в набитих сімох вагонах величезну музейну архівну та бібліотечну збірку Потоцького з Ленінграду. Ціла збірка відноситься до минулого України. Перейшла вона в розпорядження Академії Наук, з розташують її в великому двоповерховому будинку колишньої Печерської Лаври, у давному корпусі співаків. На саме її упорядкування потрібно буде біля 4-ох місяців часу. Буде її порядкувати і завідувати нею сам колишній її власник Потоцький. Що вона собою уявляє? Потоцький збирав її протягом 40 літ. Є в ній незвичайно рідкі, дуже давні та цінні памятки і матеріяли про Україну, а також про Литву, Туреччину, Росію і Крим. Має вона дуже багату бібліотеку українікн, архів Потоцьких, колекцію гравюр, картин, старовинних, мистецьких меблів і старої військової зброї. Словом, зібрані в ній скарби. Бібліотека українікн нараховує до 17 тисяч книжок з часів від 16 до 20 століття. Зібрані в ній всі такі книжки, де бодай кількома словами найшлася згадка про Україну. Деякі книжки в чужих мовах мають портрети гетьманів Богд. Хмельницького, Мазепи, Апостола — всі роботи майстрів сучасників тих гетьманів. Є в збірці 40 ріжних видань Кобзаря Шевченка, є богато книжок з власної бібліотеки Шевченка, є і улюблена естетика Ліберті, якій присвятив кілька стрічок у свому щоденнику. Гравюр є понад 13 тисяч. В збірці є, як сказано, цінний архів Потоцьких від 1700 р. до останніх часів. Найдавніший рукопис архіву — це документ про сотника Полтавського полку війська запорожського. Г. Л. Потоцького. Є універсали гетьманів про привілеї для Києва від Хмельницького до Скоропадського. Старовинні мистецькі меблі походять з 15—18 століття. Між ними цінні зеркала в золотих та бронзових прегарно різьблених рамах, порцеляна межигорської фабрики з малюнками про побут українців. Зброя походить з фабрик Дамаску, Толедо, Златоуста та інших славних у старині міст. Є там і колекція давніх військових одягів. Словом, збірка незвичайно цінна і дає безліч матеріялу для дослідників української культури.

(За „Життям і Революцією").

Відгуки дня.

Наймодніша пісня.

Коли пройдеш тепер вулицею Львова, а почуєш пісню „Бувай ми здорова ти дівчино моя" — не думай, що дісталася вона сюди при помочі кабарету, кавярні чи відділу новобранців.

Заніс її, спопуляризував, поширив і навчив один дурнуватий жидок.

Цілими днями волочиться він між Віденкою та міським театром і вічно в нього на устах ця прощальна пісня:

„Бувай ми здорова
Ти дівчино моя
Бувай ми здорова
Ти моя дівчино".

Львів, семпер фіделіс і патріотично скажений город, не міг слухати байдужо українських слів. Негодування перенеслось на сторінки „Слова Польского", яке добачувало в тім небезпеку для польськости Львова і цілости Річипосполитої. Поліція булаб може зробила щось у тому напрямі, але Кульпарків так переповнений, що ані в гадці не мав приймати співучого жида. Правда, як зачуваю, є ще там кілька вільних „посад", але вони зарезервовані для більше заслужених і визначніших горожан.

Дурний далі ходить як ходив і співає як співав.

Ввечір і рано, коли тільки проходити біля Віденки, вверчується в уха монотонна і безнадійна строфа:

„Бувай ми здорова
Ти дівчино моя.
Бувай ми здорова
Ти моя дівчино".

І дивне диво. Польський Львів почав помалу привикати до українських слів, так як свого часу привикав уже до української влади. Невибаглива мельодія сверлувала мозок, а прості слова тиснулися на уста.

Протиукраїнський фронт перші перервали вуличники, висвистуючи по всьому місті новобранську пісню. Вони й назвали вже її популяризатора.

— Бен Гур, Бен Гур. Заспівай но ще раз!

І Бен Гур співав ще раз.

За вуличниками пішли найбільш безжурні люди — кавалери з Легіонів та Академічної і собі почали підспівувати.

Після них прийшла черга і на статочних жонатих, що не мають права сказати: „Бувай ми здорова"...

Йдете тепер вулицею і нараз вам над ухом:

„Бувай ми здорова
Ти дівчино моя"...

Обертаєтесь і думаєте, що за вами Бен Гур. Ні! Якийсь старший пан, чекаючи на трамвай, висвистує собі з нудьги.

Одним словом цілий Львів тепер тільки гуде: „Бувай ми здорова". Не поможуть уже ні громи польської преси, ні накази Пушинського до шкільних інспекторів. Пісня розлилася по місті і ніхто вже її не здержить.

Не знаю, яку мав ціль Бен Гур популяризуючи її.

Чи хотів просто заробити гроші, чи хотів доказати українцям прихильність жидів, чи може переконати українських музиків, що якби вони гармонізували для каварень українські пісні, то ми захопилиб не тільки Львів?!..

Кожний з тих здогадів має дещо правди в собі.

Та як би там воно не було, ми повинні тішитися, що перший раз українська пісня вийшла на польську вулицю. З вулиці вона втиснеться до мешкань і недалекий той час, коли за віконом кавярні появиться найновіший чердестон чи блек-ботом „Бувай ми здорова".

Тоді певно ніхто не згадає про львівського Бен-Гура, який перший звернув на неї увагу.

Галактіон Чіпка.

Зїзд „Рідної Школи".

Імпозантна маніфестація в обороні української школи.

Львів, 2. листопада 1927.

При участи поверх 300 делегатів і великого числа гостей зачав сьогодні свої наради Звичайний Загальний Зїзд „Рідної Школи" у великій салі Народнього Дому. Мірилом заінтересування Зїздом може служити не тільки його численість, а й річева, поважна дискусія, в якій забирало голос незвичайно поважне число учасників. Під тим оглядом Зїзд дуже корисно відбиває від минулорічного.

Р. Д.

Адвокатура, Нація і права української мови.

(Докінчення.)

Підтримати і відповідно витворити та вивинути свою адвокатуру, мати на себе взаїмно відповідний вплив, увійти з нею колективно у певні сталі взаємини як клієнт до адвоката — повинно бути пунктом чести нації. Адвокатура це стан, виділений з нації для береження її найцінишого. А ми бачимо, що в свойому духово-ідеольогічному безсиллі нація поводиться із своєю адвокатурою так само, як із цим добром, що її адвокатура має берегти, яке характеризує саму націю — із своєю мовою. Нехтує нація свого адвоката, хоч чує повний звязок з ним, відрікається його в ряди годи аби закрити своє власне безсилля. Доводиться українському адвокатові переживати нераз такі прикрі моменти, що чужі люди, ті, що панують над нами, поляки, судді, урядовці і т. д. оказують більше пошани для особи і знання адвоката українця, більше респекту до його національного характеру, поведення і т. д., чим свої.

Українська адвокатура в Польщі зробила найважніше діло на шляху до поправи відносин між українською палестрою і нацією. Заснувала свою національну станову організацію „Союз Українських Адвокатів". Небавом має появитися „Правничий Часопис", присвячений поза становими справами, передовсім обговоренню і пропаганді боротьби за права нації. Черга за нацією, за усіми її політичними, культурними, господарськими і т. д. установами заняти становище не тільки відносно справ так великої ваги в житті нації як береження прав мови, але теж відносно української адвокатури. Усе це мусить статися, якщо ми маємо претенсію на назву нації в повнім того слова значінні. Лише тоді, як між українською адвокатурою і нацією буде ясне відношення як між клієнтом і адвокатом, а заразом експонентом нації і борцем за колективні національні права, лише тоді може нація числити на реалізацію своїх політичних прав.

А врешті не слід забувати, що піддержуючи свою адвокатуру, нація піддержує і тих українських громадян, що служать як урядовці Річипосполитої. Їх позиція звязана до певної міри з істнуванням певного стану посідання у сфері прав української мови в державі. Звертаємо увагу на цитовані постанови арт. 3. і 5. закона. В цій постанові можна би закинути те, що не одній постанові інших законів, а саме свого рода абсурдність і можливість повернути вістря проти того, хто її видав. Закон передбачує подвійність урядування в польській а рівнорядно і в українській мові. Це значить, що якби українські сторони і адвокати розпочали консеквентну і сталу боротьбу за права мови — тоді суди і державні уряди мали би подвійну роботу. Переведення кожної української справи вимагало би два рази стільки часу, що польської, і два рази стільки урядників і канцелярійних сил. Бо доводиться в кожному такому випадку працювати подвійно: по польськи і по українськи. Консеквентно ведена боротьба за права мови української клієнтелі і адвокатури мусіла би довести в дальшому до збільшення числа українців суддів і урядовців ріжних категорій. Держава мусіла би дати хліб поважному числу українських кваліфікованих сил. А якби навіть ведена в такий спосіб боротьба виказала пануючій нації на ділі непрактичність і коштовність законів про мову і їх би знесено, то певно при сильній поставі нації в боротьбі за права своєї мови ті нові закони, які евентуально появилися би в тій ділянці, не могли би бути гіршими, а тільки кращими, бо мусіли би рахуватися зі сильною і свідомою поставою усего українського загалу. Так чи інакше, а нація поширувала би свої права. Але до того треба національної свідомости, активности і тісного порозуміння між українським клієнтом та адвокатом, між нацією як колективом і адвокатурою як станом зорганізованим і готовим до боротьби за права

Отворив Зїзд в 10. год. ранку заст. голови Т-ва о. Антін Каштанюк, витаючи всіх делегатів і гостей. Подякувавши за працю і провід у Т-ві голові п. Іларієві Чапельському, який ізза недуги зрезиґнував з головства, о. Каштанюк присвятив окрему згадку помершим членам Т-ва, яку присутні вислухали стоячи. З черги відчитав привіти від Української Парляментарної Репрезентації в Варшаві і від Кружка „Рідної Школи" в Празі, що присутні приняли живими оплесками.

Після покликання на секретарів Зїзду проф. Черевка і проф. Ярослава Кузьму приступлено до відчитання протоколу з попереднього Зїзду. На домагання делегатів читання протоколу перервано і принято його так до відома. З черги принято після дискусії також правильник, який має обовязувати в часі нарад.

Опісля зачалася довша дискусія в справі вибору комісії-матки. Декілька одиниць було проти вибору такої комісії, але цей погляд не знайшов одобрення серед загалу присутніх. Вкінці вибрано комісію-матку в такому складі: о. д-р Юрик, о. Навроцький, д-р Бемко, інж. Дідич, п. Маланчук, Зелений і Біленький. Комісія ця перейшла в другому голосуванні майже одноголосно (8 гол. проти, 12 здержалося). Вислід голосування в цій справі говорить найкраще про поставу зібраних.

Комісія-матка зібралася зараз на нараду. Підчас того зложив п. Лев Ясінчук звідомлення з діяльности „Рідної Школи" за рік 1926-27, даючи деякі пояснення й доповнення до друкованого звіту, що його учасники мали в своїх руках. Промовець спинився ширше на жертвенности краю й еміграції на потреби „Р. Ш." в звітовому році, зазначуючи, що жертвенність краю загально зросла. Щож до еміграції, то европейська еміграція богато дати не може, бо вона сильно зубожіла. Всеж таки наші люди в Чехословаччині, у Відні й інших осередках відгукувалися постійно на наші потреби. Велику допомогу давало Т-ву Обєднання українських національних організацій в Америці (у звітовому році 5.200 долярів), що бесідник підносить з великим признанням, тимбільше, що Обєднання мало також різні перепони у своїй збірковій акції. Зате дуже слабо помагає „Рідній Школі" українська еміграція в Канаді, хоч вона не бідніша від нашої еміграції в Злучених Державах. Тільки там нема такої центральної установи, як Обєднання з осідком у Філядельфії, що постійно відгукується на всі потреби старого краю. Закінчив п. Ясінчук своє звідомлення закликом до обєднання цілого українського загалу під прапором „Рідної Школи".

Після короткого звідомлення ревізійної комісії з провірки діловодства Т-ва, яке зложив д-р Савчак, поставивши внесення на уділення абсолюторії Головній Управі, приступлено до дискусії над звітом. Докладний хід дискусії подамо в завтрішньому числі.

Склад новобраної Головної Ради.

Голова: радн. Ілля Кокоруда.

Члени: 1) о. Василь Гриник, крилошанин у Перемишлі, 2) М. Огроднік; 3) Андрій Зелений, 4) дир. Вол. Кузьмович, 5) о. прал. Леонтій Куницький, 6) Сень Бубела, 7) о. д-р Литвинович, 8) Теодор Мартинець, 9) Софія Раковська, 10) д-р Юліян Савчак, 11) д-р Вол. Старосольський, 12) пос. Сергій Хруцький, 13) проф. Омелян Терлецький, 14) ред. Михайло Струтинський, 15) Володимир Целевич, 16) Мих. Яворський, 17) Григорій Мартинюк, 18) Степан Похмурський.

Заступники: Д-р Осип Залужний, Василь Мацько, пос. Сергій Назарук, інж. Иван Твердило, Мих. Панчук, Софія Федорчакова.

Контрольна Комісія: Юліян Галярович, Іван Филипович, Маркіян Кисілевський, Юліян Щсик, Мик. Мороз. Заступники: Василь Кубасевич і д-р Павло Цимбалістий.

Розємний суд: о. Олекса Ковальський, д-р Кость Левицький, д-р Дмитро Левицький, радн. Зенон Лукавецький, рад. Роман Сосновський.

УРЯД ГОТОВИТЬСЯ ДО ВИБОРІВ.

Варшава, 2. листопада 1927.

„АВС" подає, що на чолі виб. ліст партій близьких до уряду підчас виборів до нового сойму в лютім 1928 стануть міністри теперішнього уряду. І так марш. Пілсудський на чолі листи у Варшаві, віцепрем. Бартель у Львові, мін. Морачевський в Стрию, мін. Чехович у Берестї і мін. Добруцький у Станиславові. „Нас Фолькстт" подає, що в уряд. колах готовляться до сойм. виборів. Тасама газета впевняє далі, що небаром появиться оф. комунікат про створення бльоку нац. меншостей. До бльоку нібито належать: сіоністи, нац.-клерикально-міщанські групи українців, білорусів і німців. Радикальні угрупування сел. і робітничі нац. меншостей не приступлять до бльоку. Ортодокси приступають до уряд. листи.

ПЕРЕД БЮДЖЕТ. ЗАСІДАННЯМ СОЙМУ.

Варшава, 2. листопада 1927.

Нині радив конвент сеніорів, заступлений майже всіми представниками соймових партій. Радили над бюдж. проєктом на 1928-9 р. Дня 28. листопада кінчиться правосильність теперішніх законодатних тіл, а за такий короткий час годі полагодити бюджет, а уряд предложив неповний бюджет. В справі бюджету зазначилися на конвенті різні погляди. І так перший погляд заявляється за тим, щоби сойм стояв на становищі, що форма бюдж. не відповідає вимогам конституції, бо нема залучників, згл. за тим, щоби сойм розглядав бюджет, але щоби опісля предложено соймові ці залучники. Інший погляд є за тим, щоби сойм полагодив лише бюджетову провізорію, згл. евент. додаткові кредити. В тій справі не запало нині рішення. Постановлено відкликатися до клюбів. Соціялісти є за тим, щоби не розглядано бюджету і жадають переведення дискусії в звязи з першим читанням на пленумі сойму. Марш. Ратай заявився за тим, аби сойм виявив якнайбільше доброї волі і полагодив до 28. листопада і провізорію і додаткові кредити. На цьому відложено конвент до завтра.

Рівночасно конвент сеніорів заявився за полагодою новелі до закону про Денник Держ. Зак., щоби так уможливити здійснення сойм. ухвали про скасування прес. декретів. Дехто домагався полагоди закону про збори. Марш. Ратай заявив, що теперішній закон вистарчає тому полагоду його можна полишити будучому соймові.

СЕНАТ ЗА ЗМІНОЮ КОНСТИТУЦІЇ.

Варшава, 2. листопада 1927.

Дня 4. листопада збирається сенат на перше засідання в осінній бюдж. сесії. З денного порядку сенату виходить, що він і далі є за зміною конституції в справі саморозвязання сойму. Цю справу поставив на денному порядку сен. конст. комісії її предсідник Здановський. Уряд не згодиться на полагоду цеї справи. Що буде далі покажуть найблизші дні.

ПІДВИШКА ЗАЛІЗН. ОПЛАТ.

Варшава, 2. листопада 1927.

В мін-стві комунікації відбулося засідання комітету ревізії зал. оплат. Обговорювали проєкт нових отзобових оплат, проєктованих від 1. січня 1928.

Проєкт, опрацьований бюром реформи оплат комітет приняв і предложить його до затвердження міністрові комунікації. При новій тарифі найлекше трактовані будуть середньо-далекі віддалі, найбільше обтяжені будуть віддалі близькі до 300 км.

Проєкт передбачує підвисшення ставки III кл. з 5.5 сот. від пасажирського км. на 6 сот. На віддаль понад 300 км. оплата ця обнижиться до 4 сот. Білєт III кл. з Варшави до Лодзі подорожіє на 1 зол., до Кельц на 2.20, до Луцька, Вильна, Львова на 1.10, до Станиславова і Тернополя на 80 сот.

МАНОІЛЕСКУ ПЕРЕД ВІЙСЬК. СУДОМ.

Букарешт, 2. листопада 1927.

Маноілеску зізнав перед слідч. суддею, що про змову годі говорити; він хотів лише перевезти листи кн. Карла до Румунії. На днях зачнеться процес Маноілеску перед військ. судом. Обвинувачення піддержує Юрій Братіяну, шурин премієра. Боронять найліпші правники військ. суд. корпусу, м. і. ген. Авереску. Братіяну з огляду на грізне положення в краю предложив нац. сел. партії взяти участь у коал. уряді й обіцяв їй половину тек у кабінеті. Вик. комітет партії відкинув предложення і заявився за димісією уряду.

Біржа.

Гроші.

Доляр 8·86·00—8·86·25, канадійський доляр 8·84·00—8·84·50, чеська корона 0·26·00—0·26·50, австрійський шілінг 1·25·00—1·26·00, рум. лея 0·05·25—0·05·50, французький франк 0·34·50—0·35·00, швайцарський франк 1·71·00—1·71·50, англійський фунт 43·40—43·75, німецька марка 2.11·95, данціґський гульден 1·73·00, червінець 30·25 - 31·00.

Золото: 20 кор. 36·50—36·80, 20 франків 34·40—34·70, 20 марок нім. 42·50—42·80, 10 рублів рос. 46·50—46·90.

НОВИНКИ.

— У справі передвоєнних обезпечень. Центральний Союз Оборони Претенсій у Львові, який узяв на себе переведення справ обезпечення на життя у чужинних товариствах повідомляє заінтересованих про свої заходи у цих справах: — умови підписані у німецьких товариствах будуть вирішені при торговельних переговорах з Німеччиною; такі-же переговори з Австрією відкладені на початок 1928 р.; переговори з Мадярщиною та Чехословаччиною ведуться в цих справах; передвоєнні обезпечення в нідерляндськім товаристві в Амстердамі вже передані до депозитового суду в Кракові і будуть пропорціонально виплачені; щодо америк. поліс є надія, що їх виплатять; щодо обезпечень в англ. т-вах „Де Грешем" і „Де Стар", то переговори в цій справі лишились без вислідку; ця справа піде судовим шляхом. Тов-а обезпечень у Франції та Бельгії покищо не дали відповіди як ставляться до претенсій своїх передвоєнних клієнтів.

— Україніка. У празькім тижневику *„Obrana Zemědělců"* находимо в чч. 41 і 42. переклад оповідання Катрі Гриневичевої „Параска Гоголева" зроблений Рудольфом Гулька.

— Крик політичного вязня. Дійшов до нас лист від політичного вязня Василя Ковчука, що сидить у Вронках, центральній вязниці (воєвідство Познанське). Жалується він, що від двох літ шле у світ листи та телеграми до кревняків і знайомих, а не має досі відповіди. Походить він здається із Сокальщини, бо каже, що писав до Пересни, сокаль. повіту, на адресу Антона Новосада, але лист вернувся назад. Ковчук благає прислати йому трохи біля, обуви, харчів, книжок, часописів і паперу.

— Наші часи. Характеристичне лише для нашої доби: львівський адвокат, якому вкрали в театрі портфель із грішми та документами звертається прилюдно з проханням до злодія, звернути йому вкрадені річи. За те він обіцює йому безплатну оборону в суді при слідуючім його злодійстві і ручить словом чести, що не видасть його прізвища.

— Темні історії. Потайні захамарки присвячені богині Венері є у Львові щораз частіші. Поліція знову найшла таку нору при вул. Йосафата 6, складену з одної кімнатки та кухні. У цій нужденній норі заліцуюча нею використовувала бідних дівчат, здираючи із них гроші зароблені розпустою і жила як пані. У справу вмішані ще різні спільники. — Під фірмою бони виступала професійна злодійка Зясєнська називаючи себе Розенцвайґ, щоби мати доступ до багатих жидівських домів, де крала гроші та дорогоцінности.

— Англійська мова бере верх. У берлінських школах, де досі вчили франц. мову як обовязкову, тепер замінили її англійською. Нема сумніву, що ця зміна є в звязку із тенденцією англ. політики, що ставиться до німецьких домагань прихильно.

— Студіюють фашизм. У Льозані, з почину проф. німеґенського університету (Голяндія) Де Врі де Хеселінґен оснували „міжнародній інститут студій над фашизмом". Мета його: не тільки „виробити собі обєктивний погляд про сучасне становище Італії, але головне перевірити, чи фашизм дійсно містить у собі елєменти, які можна прищепити в інших країнах". Праця цього центру має виключно науковий характер і позбавлена якихнебудь політичних ознак. До цього комітету входять крім Хеселінґена, бувш. італ. міністр освіти, визначний фільософ Джіовані Джентіле, атенський проф. Андреадес, бувш. еспанський міністр освіти Франческо Комбо, льондонський проф. Гардпер, проф. унів. з Ню-Йорку Джон Геріґ, проф. унів. у Будапешті гр. Павло Телекі, бельгійський міністр Ренкен, польський соціольоґ Дзядушицький і Йонеску з Букарешту. Цей центр буде видавати місячний журнал, в якому буде зібрана вся фашистівська і протифашистівська література, відповідно освітлена.

— „Літературний" кутом. В останнім числі „Ради" находимо великий фейлєтон п. Василя Окунь-Бережанського під огрaшенне поважним заголовком „Поняття правди в українському письменстві". Редакція полошує в новинках, що „ця розвідка не має претенсій науковости, але хоче своєю приступністю заохотити і... нефільософів до роздумувань над цією (себто статтею!) і над іншими етичними цінностями". Не знаємо, що можуть над такою статтею думати фільософи, але ті, що знають трохи нашу літературу попадуть у веселий настрій уже від таких перших речень: „Етична правда то один з ідеалів українського письменства. Такий погляд висказали історики літератури С. Єфремів і Ол. Барвінський в своїх підручниках української письменства. По їх думці, етична правда стала ідеалом українського письменства вже почавши від Івана Вишенського. Проявилася вона в творах гетьмана Івана Мазепи, Григорія Сковороди, Шевченка, Куліша, Старицького, Рудченка, Грінченка, Франка, Кримського, Павла Стаха, Черкасенка, Капенка, Я. Вільшенка, а навіть Івана Наумовича з огляду (?!) на Галичину". Можливе, що між Павлом Стахом і Черкасенком замісць вписати дали противку чесенком помилку, але скажіть люди добрі: як можна взагалі говорити про літературі твори Мазепи, а поруч великих імен Шевченка та Куліша ставити... Капенка, Вільшенка та Наумовича! Пра-

да в українській літературі справді є біда в такій саламасі без „наукових претенсій"!

— **Королівський гість у Франції.** Володаря Єгипту Фуада І-го приймав цими днями Париж по королівськи. Правда: спершу Фуад приїхав інкогніто і ждав заки франц. уряд складе плин як його приймати. Коли настав цей день, Фуад по програмі виїхав у Версаль і там переночував у готелі. У 10 г. вранці „Його Світлість" сіла в вагон-сальонку і 20 хвилин пізніше на двірці Бульонського Лісу в Парижі стиснув руку президентови Франції. Звідти Фуада повезли до м-ства закорд. справ до окремих апартаментів. 4 дні, підчас яких він був офіціяльним гостем президента республіки, Фуад спав у ліжку Наполеона, правду кажучи: не дуже вигіднім. На пятий день він вернувся до єгипетського посольства. У міській раді королеві дарували золотий годинник, бо Фуад, крім марок, збирає теж годинники і підчас побуту в Парижі купив їх 400 всіляких зразків; більшість з них він роздасть придворним. У подяці за годинник, король роздав міським радним кілька єгипетських ордерів. Найбільший ордер дістав якийсь соціяліст — єдиний, що прийшов на церемонію у фраку і король гадав, що це найбільша парсуна. По офіціяльній етикеті личить, щоби король держави дружньої з Францією був членом якоїсь Академії. Міністр освіти Ерріо ломив собі голову: куди його впхати; крім марок і годинників Фуад не збирає ніяких наукових матеріялів. Нарешті найшла на нього геніяльна думка: в Єгипті весь час роблять археольоґічні розкопки. Фуад є там подекуди меценатом. Виберем його в „Академію Написів" (себто археольоґії). І Фуад став академиком. В „Елізейській Палаті" Фуад відповідаючи на привіт Думерґа сказав у пориві: „Кожний єгиптянин має дві рідні країни — Єгипет і Францію". Пізніше французький уряд зміркував, що такий комплімент це велика неприємність для союзної сусідки — Англії і в офіціяльнім справозданні цю високопоетичну патріотичну фразу викреслили.

— **Найбідніша европейська столиця.** Офіціяльне статистичне бюро в Будапешті подає цікаві цифри про професії мешканців мадярської столиці. Ці цифри стверджують, що Будапешт є найбіднішою европейською столицею. З міліона мешканців тільки половина заробляє, а друга половина живе з чужої праці. З тої першої половини 50 прц. є приватними урядовцями, 251.000 мущин і жінок. З того чверть міліона 70 проц. заробляє найбільше 113 марок. Із 150.000 мужеських урядовців четвертина дістає місячно ледви 75 марок. Понад 1000 марок заробляє ледви 1000 урядовців, а понад 8000 м. тільки 9 директорів фабрик. 25.000 урядовців працює в машиновім промислі, 13.000 у споживчих установах, 12.000 на залізницях, 11 у фінансових установах, 8.000 по копальнях, 7000 у фабриках одіжі. Більшість жінок це бюрові машиністки; тільки 6.000 працює в текстильних і конфекційних організаціях. Всі ці цифри є доказом страшної кризи безробіття в Мадярщині.

— **Таємна подорож Амундсена.** З Ню-Йорку повідомляють, що славний відкривник двох бігунів, Амундсен, неждано щез. Їздив він з викладами, 11-го жовтня на святочнім засіданню клюбу мандрівників-дослідників у Ню-Йорку ідогав почесну медалю, а тимчасом... його вже нема. Всі довідались, що віліхав кораблем, коли корабель був уже на морі. Вислали за ним телеграми через радіо. Амундсен відповів: спитайте мого імпресарія, він вам скаже. А імпресарій крутить головою, що нічого не знає. Амундсен передав право відповіди свому імпресаріові, гадаючи, що він придумає щось кращого, бо працює в цій професії. А тут імпресарій починає лише догадуватись, що причиною втечі Амундсена — любовна справа. Невтомний мандрівник вибрався назад до Норвегії, бо якась норвежська жінка засипувала його телеграмами. Амундсен — нежонатий і мабуть хоче оженитись. Американська преса не вірить, щоби чоловік, який оминув стільки небезпек не міг оминути подружа. Деякі догадуються, що він може втік перед якоюсь американкою, злякавшись суворих законів, які за незнане залицяння кажуть мущині зараз женитись.

— **Світова всячина.** Склепіння Христового Гробу нарушене останнім землетрусом находиться в такім непевнім стані, що влада з огляду на небезпеку рішила взятись негайно до її віднови. — Підстрілений президент Греції Кондуріотіс не є в небезпеці життя. — Був. президент Франції Мілєран вибраний сенатором. — У Парижі почався конгрес для міжнародного порозуміння радикально-демократичних партій. — У Ліль почався хемічно-біольоґічний конгрес в участю чужинців. — У Льондоні святкували роковини битви під Іпр; на могилі Невідомого Жовніра поклали вінок: „У честь 200.000 жовнірів, що впали під Іпр від 1914—1918 р. — На зборах міжнар. союзу подорожних бюр у Вільні рішили одноголосно домагатися, коли не скасування оплат за пашпортові візи, то бодай їх зниження. — Японський уряд має намір призначити амбасадора при Ватикані, у звязку із зростом католицизму на японських островах і в Кореї. — 28 жовтня в Константинополі переводили список населення; на цей день усе життя завмерло — ніхто не міг виходити на вулицю і всі крамниці були зачинені. — По офіціяльним англ. даним англійці продають свій вуголь на чужині нижче власних цін. — У Монтреалі засудили на два роки вязниці власника кіна, де від пожежі згоріло 78 дітей.

— **Кушнірська** робітня Петра Карпяка є при вул. Курковій ч. 11 а, І. пов. на ліво.

Поможім здвигнути дім-захист для українських письменників і журналістів у Ямній. Засвідчім ділом зрозуміння важної культурної праці і вилвім свою вдячність українським робітникам пера! Жертви слати на адресу: Львів, Підвале ч. 7., Земельний Банк Гіпотечний, книжечка ч. 1141.

Нові книжки і видання.

КНИЖКИ:

К. Кірх: **Світила Сходу.** *Життеписи* св. Отців Сходу, переповів А. Лотоцький. Бібл. Української Христ. Організації, Львів 1927, ст. 167.

Український Національний Календар на рік 1928. Видання „Українського Голосу" під ред. М. Струтинського. Перемишль 1927. З друкарні Кнолера і сина. — Зміст: І. Календар на р. 1928. Український історичний календар. — II. Д-р Іван Гижа: По шляху до самостійности і соборности. (В 10-ті роковини проголошення Української Держави). Г. Юрисіч: Вірші (3). Д-р Іван Німчук: Будуймо трівалі памятники! Д-р Іван Німчук: Кульчицький — патріярх віденських каварників. Проф. М. Грушевський про напрямні української політики. З життя Наполеона. Ярослав Окуневський: Вже свитає. В. Щурат: Похід на Жовті Води. М. Струтинський: „Ой та зажурились Стрільці Січовії". В. Панейко: Як Альзасія визволилася з неволі? За Е. Фаге: Любов Батьківщини. І. Кедрин: Берестейський мир. (Пригадка в 10-ті роковини). М. С.: В Зелені Свята. В. Целевич: Національний принціп і його вплив на творення держав. Дмитро Паліїв: Перший листопад. Павло Тичина: Воздвигне Вкраїна свойого Мойсея.. Д-р В. Щурат: Не маємо національного гимну. М. С-ка: Жінка в суспільному життю. Д-р Дмитро Левицький: Перед вибухом. (Спомин з 1918 р.). М. Струтинський: Українське Національно-Демократичне Обєднання як переломовий етап в політичному життю зах.-українських земель. Олекса Черкавський: УНДО, його програма й тактика. Василь Мудрий: Наше відношення до Радянської України. Торжественний вїзд визволителя України Богдана Хмельницького до Києва. І. Франко: Піднесем свободи стяг! З народньої мудрости. Д. Донцов: На перехрестних стежках. (До літературної кризи на Вел. Україні). О. д-р Гавриїл Костельник: Церква в українському народі. Дмитро Геродот: Моїй Батьківщині. С. В. Любарський, посол: З історії кріпацтва на Холмщині. Микола Міхновський. В. Щурат: Ісус (з французького). Інж. М. Творидло: Як ми відбудували наше село. Пять літ зорганізованої праці. (З оповідань господаря). Галактіон Чіпка: Відгуки дня. (Голос крови. Ґенеральний повстанець. Тайна популярности. Кооператива. Примірне село. Чужий не брат. Один день поза Львовом). Вітер і колька. Смішне. — Замовляти цей календар можна в канцелярії УНДО, Львів, Костюшка 1а.

ЖУРНАЛИ:

Жіноча Доля, двотижневик для жіноцтва, ч. 20, 15. жовтня. Зміст: У. Кравченко: Жадоба за красою. Д-р О. Грицай: О. Кобилянська. О. Кисіленська: З моїх мандрівок. Рятуймо. Жіночий рух. М. Загаєвич-Зацерковна: В гостях у О. Кобилянської. Д-р В. Сіменович: Як в Америці жінки собі помагають. Д. Ганьківський: Дитина. Часть господарська.

Нова Хата, журнал для плекання домашньої культури, ч. 11, падолист. Зміст: І. Охр.: Концерт А. Остапчук. С. Сірополка: Підготовка жіноцтва до праці на культ.-політ. полі. О. Ver: По воду. Жорж Еліо: Томко іде. Виставка української книжки. Найголовніші дітачі недуги. Ріжні вісти. Новий стиль візитових суконь. Моди. Роботи. Господарство в Америці. Англ. жінка. С. Мійська: Приписи.

Літопис українського друку, орган держ. бібліографії УССР, ч. 42.

Учительське Слово, листопад, ч. 11. Зміст: 1) Чергові з вдання. 2) Учительки й вибори. 3) Політика Польщі в справі українського шкільництва в Галичині. 4) Нестійні викрути. 5) На марґінесі проєкту фонду посмертних допомог. 6) Правильник посмертного фонду для членів Т-ва ВПУУ. 7) Організаційні справи. 8) Оголошення. 9) Посмертні оповістки.

Господарсько-кооперативний часопис, 26. жовтня, ч. 43. Зміст: Країна пора: В інтересі пропаганди ощадности. Про комасацію селянських ґрунтів. Кооперативні свята. Правне положення та податкові тягарі кооператив. Хліборобство. Кооперація Жовківщини жертвам повіні. Комунікат Т-ва „Ощадність". З Ревізійного Союзу У. К. Відозва Т-ва „Ощадність". Господарські вісти.

Кооперативне молочарство, ч. 10, жовтень. Зміст Ю. Павликовський: На шляху праці 1907—1927. Інж. А. Палій: Наша організація. Інж. Е. Храпливий: Субвенції для гал. молочарства в початках розвою наших кооп. молочарень. Вислідн другої оцінки масла.

ОПОВІСТКИ.

Товариські сходини в Українськім Технічнім Товаристві з відчитами і дискусіями відбуваються кождої суботи в год. 18. в льокалі Товариства. — Виділ. 2-?

Вечерниці з танцями відбудуться в суботу 5-го листопада у великій салі тов. „Українська Бесіда" при вул. Рутовського 22. Початок в год. 9-ій вечером. Дешевий буфет і добірна музика дає запоруку, що забава буде прегарна. — *Комітет Політ. Вязнів.*

Замісць вінця на домовину бл. п. о. Амброзія Рибака зложили Вп. Олександер і Марія Кмишкевичі зі Львова 25 зол. на „Рідну Школу". Вп. Жертводавцям складає щиру подяку — Головна Управа „Рідної Школи". 848

Товариство „Українських Жінок" у Стрию уладжує дня 5. листопада 1927 в салі „Народнього Дому" в Стрию концерт в честь Ольги Кобилянської. Скрипкові партії виконає проф. Москвичів. Сопранові соля відспіває д-р Софія Кореневич. Рецитацію творів Ювилятки виголосить Вп. Ракоча, фортепян обняв д-р Терлецький. Початок 8. год. вечір. 846

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. — Видає Видавнича Спілка „Діло" — З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів. Ринок ч. 10.